

Blyhvidt vil nu være et af de Stoffer, som falde ind under § 17, vandrevet Kridt derimod ikke. At man nu efter vandrevet Kridt og Blyhvidt op med samme Ste, har, efter hvad der er mig sagt, ikke mindste Betydning. Ingen af Delene skal jo spises. Det vil heller ikke være muligt at overholde et Forbud derimod. Lovforslaget foreskriver ogsaa i § 17, at de deri nævnte Stoffer skulle have en Etikette, hvorpaa der staar „giftig“, naar de sælges. Jeg skal lade staa hen, om denne Bestemmelse vil have nogen Betydning i den foranstaaende Retning. Naar man skriver paa disse Ting, hvad de ere, Svovlsyre, Salpetersyre eller med det almindelige Udtryk Vitriol, Skedevand, saa veed Enhver, at det er Noget; man skal tage sig i vare for. Men der indeholdes i Paragrafen mange andre Stoffer, som vel neppe Noget før er falden paa at regne til Gifte i Ordets specifikke Forstand. Jeg skal nævne Kobbevitriol eller, som det til dagligdags kaldes, Blaasten, hvoraf man bruger en Oplosning blandt Andet til at vaske brudte Saar paa en Hests Ryg. Det tror jeg ikke, man hidtil er falden paa at kalde Gift, uagtet det ganske vist kunde være skadeligt, om Noget kunde falde paa at nyde det. Det turde maasse have sin Betænkelighed, saaledes paa een-gang, kan jeg næsten sige, at fortælle Publikum, at der er en Masse giftige Stoffer, der spredes ud iblandt det. Jeg veed ikke, om der ikke kunde være nogen Frygt for, at Alleenatere kunde drage Nytte deraf og forsøge at betjene sig af saadanne Stoffer, som de Vækkende ikke sør egentlig have havt nogen Tve om kunde kaldes Gifte. Det er imidlertid Noget, jeg kun skal henstille. Jeg vender derimod tilbage til, hvad jeg begyndte med at udtale, at det Omraade, som berøres af Lovforslaget, er vigtigt nok, til at det fortjener Lovgivningsmagtens Opmærksomhed, og at det under Omstændigheder kan blive saa vigtigt, at paa-trængende Foranstaltninger, selv om de maatte gaa ud over Enkelte, kunne vise sig nødvendige. Men denne Nødvendighed maatte efter min Anskuelse ogsaa virkelig foreligge eller idetmindste være stærkt antydet, for at man skulde gaa til Foranstaltninger, som gjorde Indgreb i en Række Medborgeres Handelsforhold og dermed i deres Erhverv. Der kunde være en Fristelse for mig til at omtale enkelte af de Forandringer, som Lovforslaget er undergaaet i Landstinget, Forandringer, som efter min Opfattelse for en stor Del ikke kunne kaldes Forbedringer, men tværtimod maa betegnes som det Modsatte. Da imidlertid de Bemærkninger, som jeg i den Anledning kunde have at fremsætte, vilde være af temmelig teknisk Natur, skal jeg for Diebløkket tilbageholde dem og heller ikke senere fremsætte dem, saafremt der ikke maatte blive givet mig særlig Anledning dertil.

Bajer: Et Lovforslag af denne Natur tror jeg egner sig særlig til Udvalgsbehandling, og jeg skal derfor afholde mig fra Bemærkninger om Enkeltheder deri. Dog er der en eneste lille Ting, jeg tror at burde sige strax — det er en sproglig Bemærkning — for at hindre, at det skal tage Overhaand med Brugen af dette Flertal „Gifte“, som den forrige Laler brugte saamange Gange. Jeg skal ikke give sproglige Grunde for, at det maa anses for mindre rigtigt end „Gifter“, men kun gjøre opmærksom paa, at i dette Lovforslag er det vist første Gang, at vor Lovgivning i saa Henseende afviger fra det tidligere Lovprog. I Plakaten af 19de April 1843 bruges stadig Formen „Gifter“ og ligeledes i Bekjendtgjørelsen af 12te Juli 1862, der henviser dertil. I Departementstidenden for 1869 Side 849, hvor der findes et Cirkulære af 29de Septbr. 1869, staar der ogsaa „Gifter“. Det er et Cirkulære, som den høitærede Justitsminister har omtalt, da denne Sag var til Behandling i det andet Thing netop i en Anledning, som den høitærede Minister maasse ogsaa vil komme til senere, da Lalen er om Materialisternes Ret til at handle med Gifter, nemlig, at den Ret, som de mene at have, neppe støtter sig paa de gjældende Lovbud. Hvorfor nok findes i Landstingstidenden „Gifter“, som der staar i Departementstidenden, rettet til „Gifte“. Hvad der er endnu mereformere, er, at den naturlige Sprogands har givet sig tilkjende i Overkriften over Landstingets Forhandlinger, hvor der stadig staar „Gifter“, hvilket jeg antager hidrører fra Trykkeriet, hvorimod der i Texten staar „Gifte“, hvilket jeg antager hidrører fra Korrektoren. Endnu skal jeg omtale, at det sidste Sted, hvor jeg har truffet „Gifter“ — jeg har ingensteds truffet „Gifte“ — er i en Landstingsudvalgsbetænkning af 13de Marts 1875. Den høitærede Justitsminister var Medlem af Udvalget, som var nedsat i Anledning af et Lovforslag, der var fremsat af den daværende Justitsminister, om Salg af hemmelige Lægemidler m. m. Dette lille Lovforslag blev ikke fremmet yderligere, og Grunden dertil fremsæres i den nævnte Landstingsbetænkning af 13de Marts 1875, nemlig, at man mente, „at Ordningen af de herhenhørende Forhold naturlig sættes i Forbindelse med de større og omfattende Omordninger paa Medicinalvæsenets Omraade, hvorom der formentlig vil blive Spørgsmaal, saasnart den Reform af Medicinalvæsenets Overbestyrelse har fundet Sted, der efter Justitsministerens Udtalelser i Udvalget for Tiden er Gjenstand for Overveelse.“ Dermed har jeg gjort Overgangen til det, jeg vilde have begyndt med, hvis ikke den ærede fore-gaaende Lalers Foredrag havde ledet mig ind paa den sproglige Bemærkning, nemlig, at jeg haaber,